

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1327

Dosar nr..X.

Ședința publică de la 24 martie 2015

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

*****

S-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței .X. din 23 ianuarie 2014 a Curții de Apel .X. .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă recurenta - reclamantă Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentată prin consilier juridic .X., cu delegație la dosar, lipsind intimata - reclamantă .X. S.A.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termenul prevăzut de art.20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, fiind scutit de plata taxei de timbru.

Înalta Curte, constatând că nu mai sunt chestiuni prelabile de discutat, acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul formulat.

Recurenta - pârâtă, prin consilier juridic, solicită admiterea recursului pentru motivele susținute în scris.

Înalta Curte, în temeiul art.150 din Codul de procedură civilă, reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin Sentința nr..X./04.10.2011, pronunțată de Curtea de Apel -X. în dosarul nr..X./43/2010, s-a admis excepția necompetenței materiale a instanței, invocată din oficiu, referitor la soluționarea petitului privind anularea Somației.X./2010 și a Titlului executoriu .X./05.05.2010, emise în dosarul de executare nr. .X./2010 al ANAF, s-a respins acest petit din acțiunea introductivă, precizată.

S-a declinat competența materială de soluționare a petitului privind anularea Somației nr..X./1/2010/.X. și a Titlului executoriu .X./5.05.2010, emise în dosarul de executare nr. .X./2010 al ANAF, în favoarea Judecătoriei .X.

S-a admis în parte acțiunea precizată, formulată de reclamanta SC .X. SA, împotriva M.F.P. - ANAF - DGAMC, și în consecință

S-a anulat Decizia nr. 231/23.08.2010, precum și Deciziile de Impunere nr. .X./11.2009, emise de pârâtă.

S-a dispus restituirea cauțiunii consemnate la dispoziția instanței prin Recipisa nr..X./25.01.2011 emisă de .X. Sucursala .X. .X..

Pârâta a fost obligată la plata sumei de .X. lei, cu titlu de cheltuieli de judecată către reclamant.

Prin Decizia nr..X./25.10.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr..X./43/2010, s-a admis recursul formulat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr..X./04.10.2011 a Curții de Apel X. .X. - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, s-a casat în parte sentința atacată și s-a trimis cauza, la aceeași instanță, pentru rejudecarea acțiunii având ca obiect anularea deciziei nr.231 din 23 august 2010 emisă de ANAF - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și anularea deciziilor de impunere nr..X./11.2009 emise de ANAF - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, menținându-se celelalte dispoziții ale sentinței.

S-a arătat că instanța de fond, prin sentința pronunțată a procedat la o cercetare formală și nu integrală, sub toate aspectele, a fondului litigiului, în condițiile în care nu a analizat întreg probatoriul administrat în litigiu și nu a examinat, în mod efectiv și complet, apărările pârâtei formulate prin întâmpinarea depusă la dosar, și nici motivele din decizia de soluționare a căii administrative de atac.

În rejudecare, după casare, Curtea de Apel -X. a dispus efectuarea unei expertize contabile având ca obiectiv stabilirea de către expert dacă reclamanta .X. SA, care a formulat în perioada 25 iulie 2005 - 22 decembrie 2005 un număr de patru cereri de compensare și care au fost soluționate de organul fiscal competent numai la data de 28 mai 2008, datorează sau nu obligațiile fiscale accesorii stabilite prin Deciziile de impunere nr.X. din 19.11.2009.

Prin Sentința .X. din 23 ianuarie 2014 a Curții de Apel .X. .X. - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal s-a admis în parte cererea în contencios administrativ formulată de .X. SA, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili. S-a dispus anularea Deciziei nr.231 din 23.08.2010 emisă de ANAF - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Deciziilor de impunere nr.X. din 19.11.2009 emise de ANAF - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili. Au fost respinse celelalte cereri și a fost obligată pârâta la plata în favoarea reclamantei a sumei de .X. lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru pronunțarea acestei hotărâri, prima instanță a reținut conform concluziilor formulate de expertul contabil că, în perioada 25 iulie 2005-22 decembrie 2005, în care reclamanta .X. SA a depus cereri de compensare la organul fiscal, înregistra creanțe reprezentând impozit pe profit plătit în plus la o valoare ce acoperea cuantumul obligațiilor fiscale cerute a fi compensate prin cele patru cererile de compensare, în sumă totală de .X. lei.

S-a reținut că accesoriile calculate de către pârâta ANAF, prin Deciziile de impunere nr..X./11.2009 în sumă de .X. lei, sunt calculate ca urmare a nestingerii în termen a obligației fiscale de

natura „impozitului pe țițeiul și gazele din producția internă” în sumă de .X. lei la data de 25.07.2005 prin cererea de compensare nr..X./25.07.2005.

Totodată, s-a observat că necompensarea obligației fiscale de natura „impozitului pe țițeiul și gazele din producția internă” în sumă de .X.1 lei în creanța fiscală achitata în plus de către reclamantă și solicitată a fi compensată, se datorează, conform concluziilor expertului contabil, faptului că pârâta nu a evidențiat corect declarația recapitulativă privind impozitului pe profit în sumă de - .X. lei aferentă primului trimestru al anului 2005, depusă sub nr..X. din 17.08.2005 (fila 88 dosar), care a fost evidențiată de către pârâtă ca având termen de plată data depunerii declarației, adică 17.08.2005, care a fost evidențiată de către pârâtă ca având termen de plată data depunerii declarației (17.08.2005) și nu data corectă, cea de 25.04.2005.

În consecință, cu toate că soluționarea cererilor de compensare s-a făcut la data de 28 mai 2008, s-a stabilit că societatea reclamantă nu datorează obligațiile fiscale accesorii reținute prin Decizia de impunere nr..X..11.2009.

S-a arătat în considerentele sentinței atacată că dacă pârâta evidenția corect termenul de plată pentru declarația recapitulativă atunci valoarea datoriilor solicitate la compensare prin cererea nr. .X./25.07.2005 în sumă de .X. lei putea fi stinsă integral cu creanța reprezentând impozit pe profit în plus în sumă de -.X. lei, astfel că reclamanta nu datorează accesorii către pârâtă în sumă totală de .X. lei reprezentând majorări de întârziere în sumă de .X. lei și penalități de întârziere în sumă de .X. lei stabilite prin Deciziile de impunere nr..X..11.2009.

Întrucât celelalte capete de cerere au primit o dezlegare irevocabilă prin Decizia înaltei Curți de Casație și Justiție nr..X./25.10.2012, hotărârea fiind casată doar parțial cu privire la petitul privind anularea Deciziei nr.231/23.08.2010 emisă de ANAF - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și a Deciziilor de impunere nr..X./11.2009 emise de ANAF - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Curtea de apel a admis în

parte acțiunea în contencios administrativ, respingând celelalte cereri privind anularea actelor subsecvente, întrucât în privința acestora s-a menținut soluția dată în primul ciclu procesual de către Curtea de Apel -X..

În temeiul art.274 Cod procedură civilă, fiind în culpă procesuală s-a dispus obligarea pârâtei la plata în favoarea reclamantei a cheltuielilor de judecată, reprezentând onorariul expertului (X lei), taxa de timbru și timbru judiciar (X lei), conform solicitării reclamantei.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Motivele de recurs se încadrează în dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă invocându-se faptul că sentința atacată prin care a fost admisă în parte acțiunea și s-a dispus anularea Deciziei nr.231/23.08.2010 și a deciziei de impunere nr..X./XI.2009 este dată cu aplicarea greșită a legii, fiind bazată exclusiv pe raportul de expertiză contabilă efectuat în cauză.

Recurenta-pârâtă arată că interpretarea instanței este greșită și nelegală în raport de speța dedusă judecării respectiv dacă reclamantul-intimat datorează accesorii în sumă totală de .X. lei reprezentând majorări de întârziere și penalități de întârziere, aferente obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat și calculate de organele fiscale în condițiile în care motivele de compensare depuse în perioada 25.07.2005 - 22.12.2005 nu au fost contestate de către intimată.

Retine, în mod netemeinic, instanța de fond faptul că "daca pârâta evidențiază corect termenul de plată pentru declarația recapitulativă, atunci valoarea datoriei solicitate la compensare prin cererea nr. .X./25.07.2005 în suma de .X. lei putea fi stinsă integral cu creanța reprezentând impozit pe profit în plus în suma de .X. lei".

Prin deciziile referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale editate sub nr. .X./11.2009, având numerele de înregistrare .X. din data de 07.01.2010, organul fiscal a

calculat în sarcina reclamantei intimat majorări de întârziere în suma totală de .X. lei, reprezentând majorări de întârziere în suma de .X. lei și penalități de întârziere în suma de .X. lei, aferente debitorilor cu titlu de impozit pe veniturile din salarii, impozit pe profit, impozit pe țigări și gazele naturale din producția internă, vărsăminte de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neîncadrate, impozit pe veniturile din activități desfășurate în baza convențiilor/contractelor civile încheiate potrivit Codului civil.

Se arată că accesoriile au fost calculate și impuse corect pentru mandatarea la recurentă a obligațiilor fiscale, deoarece compensarea sumelor s-a realizat după expirarea termenului scadent de plată pentru fiecare obligație fiscală devenită scadentă în mod succesiv.

La modul de stabilire al obligațiilor de plată, organul fiscal a avut în vedere prevederile legale care stabilesc compensarea, modalitățile de calcul ale majorărilor, respectiv penalităților de întârziere, în funcție de perioada pentru care se calculează.

Astfel, pentru perioada 25.07.2005-26.09.2005, s-a făcut aplicarea prevederilor art. 111 alin.1 și 3, art.114 alin.1, art. 115 alin.1 și art. 120 alin. 1 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată.

Pentru perioada 26.09.2005-31.07.2007 au fost aplicabile prevederile art. 112 alin.1 și 3, art.115 alin.1, art.116 alin.1, art.121 alin.1 din OG nr.92/2003, republicată, iar începând cu data de 31.07.2007 au fost incidente dispozițiile art.116 alin.1 și 3, art. 119 alin.1 și art. 120 alin.1 din OG nr.92/2003, republicată.

Având în vedere dispozițiile legale mai sus invocate, reclamanta intimată a beneficiat de compensarea obligațiilor fiscale, suma totală de .X. lei, din care compensare cu impozitul pe țigări și gaze naturale în suma de .X. lei, diferența de .X. lei reprezentând contribuții angajator la asigurările sociale și fondurile speciale scadente în perioada 25.07.2005-25.12.2005.

Accesoriile s-au calculat pentru obligațiile datorate și neachitate la scadență, iar la stabilirea bazei de calcul al accesoriilor contestate de reclamanta, organele fiscale au avut în vedere suma

totala de .X. lei reprezentând impozit pe profit achitat în plus, așa cu reiese din notele de compensare nr..X./23.05.2008, necontestate de SC .X. SA.

Reclamanta intimata avea posibilitatea să conteste notele de compensare, în temeiul art.205 din OG nr.92/2003, republicata, coroborat cu prevederile pct.5.2 din OPANAF nr.519/2005, lucru care nu s-a petrecut niciodată.

Se solicită admiterea recursului și modificarea sentinței în sensul respingerii în totalitate a acțiunii astfel cum a fost formulată.

Analizând recursul declarat în raport de motivele invocate Curtea îl apreciază pentru următoarele considerente ca nefondat, în cauză nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.304 pct.9 Cod procedură civilă.

Sentința atacată este dată cu aplicarea corectă a legii și în raport de rezolvarea unor petite ale cererii de îndrumări date prin Decizia ÎCCJ nr..X./25 octombrie 2012.

În raport de decizia instanței de recurs, obligatorie conform art.315(1) Cod procedură civilă s-a efectuat în cauză un raport de expertiză având ca obiectiv lămurirea situației litigioase respectiv dacă reclamanta – intimată datorează sau nu obligații fiscale accesorii stabilite prin Decizia de impunere nr..X./XI.2009.

Curtea nu va reține aspectul de netemeinicie invocat în recurs în sensul că soluția de admitere în parte a acțiunii s-a bazat exclusiv pe raportul de expertiză. Aceasta deoarece concluzia raportului de expertiză, în sensul că reclamanta-intimată în perioada 25.07.2005 – 22 decembrie 2005 înregistra creanțe reprezentând impozit pe profit plătit în plus la o valoare ce acoperea cuantumul obligațiilor fiscale cerute a fi compensate prin cele patru cereri de compensare în sumă de .X., a fost că reclamanta-intimată nu datorează accesorii în cuantum de .X. lei calculate prin Deciziile de impunere nr..X./XI.2005.

Curtea nu va reține apărarea din recurs în sensul că reclamanta-intimată nu a constatat notele de compensare prin care au fost rezolvate cererile de compensare depuse de reclamantă în perioada 25.07.2005 – 22.12.2005. Reclamanta-intimată nu avea

interesul și nu era vătămată în concret de compensarea obligațiilor ci a fost afectată ulterior prin faptul că i-au fost imputate accesoriile care au fost calculate și au rezultat din culpa autorității fiscale care a soluționat cererile de compensare depuse în 2005 în anul 2008, deci cu întârziere. Astfel, culpa nu aparține reclamantei, deoarece dacă cererile de compensare erau soluționate în termenul legal de către organele fiscale, obligațiile de plată erau achitate la termenul scadent, fiind stinse prin compensare cu sumele achitate în plus de către reclamantă la o valoare ce acoperea cuantumul obligațiilor fiscale cerute la compensare, în sumă totală de .X. lei.

În mod legal prima instanță și-a însușit concluzia raportului de expertiză și a apreciat că dat fiind soluționarea cu întârziere la 28.05.2008 a cererilor de compensare din 2005, reclamanta-intimată în calitate de contribuabil nu datorează obligații fiscale accesorii care au fost stabilite prin Decizia de impunere nr..X..XI.2009 în sumă totală de .X. lei, reprezentând majorări de întârziere în sumă de .X. lei și penalități de întârziere în sumă de .X. lei.

În mod corect s-a constatat de prima instanță că dacă recurenta-pârâtă evidențiază corect termenul de plată pentru declarația recapitulativă atunci valoarea datoriei solicitate la compensare prin cererea nr..X./25.07.2005 în sumă de .X. lei putea fi stinsă integral cu creanța reprezentând impozit pe profit plătit în plus în cuantum de .X. lei.

Față de cele expuse mai sus, Curtea în baza art.312(1) și (2) Cod procedură civilă va respinge recursul ca nefondat, menținând ca legală și temeinică sentința pronunțată de instanța de fond.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței .X. din 23 ianuarie 2014 a Curții de Apel .X. .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 24 martie 2015

XXXXX